

Τα ιταλικά είναι μία γλώσσα που ανήκει στην ομάδα των ρομανικών γλωσσών της ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής οικογένειας. Συνυπάρχει με ένα μεγάλο αριθμό νεο-ρομανικών ιδιωμάτων και έχει ποικίλες περιφερειακές διαφοροποιήσεις ανάλογα με την περιοχή που επιδρά επάνω στην ιταλική γλώσσα. Η ιταλική γλώσσα είναι η επίσημη γλώσσα της Ιταλίας, του Σαν Μαρίνο, της Ελβετίας (μαζί με τα γαλλικά και τα γερμανικά, ενώ η romancio είναι εθνική γλώσσα, αλλά επίσημη μόνο στο καντόνι των Grisons), και της Πόλης του Βατικανού (μαζί με τη Λατινική).

Είναι η δεύτερη γλώσσα στην περιοχή της Ιστριάνα (Κροατία) και δεύτερη μετά τη σλοβενική, στις πόλεις του Piran, στα νησιά της Ιστρία και του Καποδίστρια της Σλοβενίας. Δεν είναι μεταξύ των γλωσσών που ομιλούνται στις χώρες αυτές, και ως εκ τούτου δεν χρησιμοποιείται σε επίσημο επίπεδο, η ιταλική είναι επίσης ευρέως κατανοητή Στο πριγκιπάτο του Μονακό στη Μάλτα στην Κορσική και στο Νιζαρντό της Γαλλίας και σε μικρότερο βαθμό στην Αλβανία και στη Λιβύη.

Origine

Η σύγχρονη ιταλική προέρχεται από τα λατινικά, και όπως και άλλες λατινογενείς γλώσσες προέρχεται από τη «μαλλιάρη» Λατινική (γλώσσα όπου χρησιμοποιούταν από κοινούς ανθρώπους) και όχι από τα επιφανή λατινικά που ήταν η γλώσσα που χρησιμοποιούταν από τους λόγιους της εποχής.

Ενώ η λατινική γλώσσα έμεινε κρυσταλλωμένη κατά το πέρασμα των αιώνων η ομιλούμενη γλώσσα μεταμορφωνόταν συνεχώς έτσι ώστε να πλησιάζει πολύ στα ποικίλα ενεργά ιταλικά ιδιώματα (και τις άλλες γλώσσες του ρωμαϊκού κόσμου εκτός της ιταλικής χερσονήσου) υιοθετώντας διάφορους τοπικούς τονισμούς και έχοντας επιδράσεις σε πολλές περιοχές της Ευρώπης.

έτσι προέκυψαν τα άρθρα, το unus, για παράδειγμα, σημαίνει επίσης κάποιος, αλλά έγινε και αόριστο άρθρο (unus αορίστου χρησιμοποιεί ο ποιητής Οβίδιος στη «Μεταμόρφωση»), οι δεικτικές αντωνυμίες έγιναν οριστικά άρθρα και δημιουργήθηκαν νέα μετά τη συγχώνευση των παλαιών με ille iste και με το eccu (μ). Στην Λατινική τα ρήματα τρίτου πρόσωπου χάνουν σε την κατάληξη -t στο τέλος. Παράδειγμα: το amat γίνεται ama.

το πρώτο ντοκουμέντο που περιέχει ίχνη ιταλικής γλώσσας είναι το βερονεζικό Indovinello, από τον Σιαπαράλι και βρίσκεται στην κεντρική βιβλιοθήκη της Βερόνα, είναι ένα χειρόγραφο κείμενο από έναν γραφέα που κάνει χρήση ενός κώδικα ισπανικής προέλευσης (τέλη του όγδοου αιώνα αρχές ενάτου).

Όμως, ένα έγγραφο θεωρήθηκε ο ιδρυτής της ιταλικής γλώσσας: είναι ένα

συμβολαιογραφικό διάταγμα, που διατηρείται στο Αβαείο του Monte Cassino προερχόμενο από το Benevento και χρονολογείται από το 960, το λεγόμενο Placito Caruano είναι μια ένορκη μαρτυρία ενός κατοίκου για μια διαφορά ορίων ιδιοκτησίας μεταξύ μιας μονής του Montecassino και ενός μικρού κτήματος το οποίο κατείχε αδικώς τμήμα της επικράτειας της μονής: Sao ko kelle terre per kelle fini que ki contene trenta anni le possette parte Sancti Benedicti. Φράσεις που οπωσδήποτε για διαφόρους λόγους είναι πιο κοντά σε στην ιταλική γλώσσα από τη λατινική τα συμβάντα (τα οποία αναπαράγουν την προφορά της Λατινικής Εκκλησίας) έχουν εξαφανιστεί, παρουσιάζεται η λέξη "ko" (= "ότι") και το "Kellie" (= "quelle"), μορφολογικά το ρήμα "Sao» (από το λατινικό "Sario") είναι κοντά στην ιταλική μορφή, κλπ.. αυτό Ακολούθησε σε μικρή απόσταση από άλλους τόπους προερχόμενους από την ίδια γεω-γλωσσική περιοχή , τον τόπο του Teano και τον τόπο του Sessa Aurunca.

τα νέα ιταλικά είναι -όπως συχνά συμβαίνει με τις εθνικές γλώσσες- μια διάλεκτος που κατάφερε να; κυριαρχήσει, ως επίσημη γλώσσα μιας πολύ ευρύτερης περιοχής από την κανονική. Στη βάση της βρίσκεται πράγματι η λογοτεχνία της Φλωρεντίας που χρησιμοποιήθηκε το 300 από τον Δάντη ,τον Petrarca και τον Boccaccio, μια σχολή επηρεασμένη από τον σικελό λόγιο της σχολής του Giacomo da Lentini (1230-1250) και αποτελούμενη από μορφωμένους Φλωρεντίας (μεταξύ των οποίων υπήρχε κάποια γλωσσική συγγένεια), και δανεισμοί από τη Λατινική γλώσσα: μεταξύ των άλλων εξωτερικών γνωρισμάτων της ενιαίας ιταλικής γλώσσας επισημαίνονται τα εξής: για παράδειγμα, στο πεδίο της φωνητικής οι "αυθόρμητοι διφθόγγοι », ie και uo, η anafonesi, το κλείσιμο του e Η εξέλιξη του λατινικού –RI σε ι αντί του r είναι το πέρασμα του ar σε er. όμως Ήδη από το τέλος του 300 η ομιλούμενη γλώσσα στη Φλωρεντία αποκόπτεται από αυτό το μοντέλο που επιτυχώς κωδικοποιήθηκε από φιλολόγους που δεν κατοικούσαν στη Φλωρεντία Και χρησιμοποιήθηκε σαν κοινή γλώσσα γραφής σε όλη την Ιταλία με αρχή το 2ο μισό του 500. τα ιταλικά ήταν μια γλώσσα καθημερινής χρήσης του πληθυσμού όχι μόνο στο 2ο μισό του 7ου αιώνα αλλά μέχρι τον 1ο π. πόλεμο. Πράγματι στο στρατό υπήρχαν οι μεταφραστές που μετέφραζαν τις διαταγές των αξιωματικών στις αντίστοιχες διαλέκτους των στρατιωτών. Ακολούθως πρώτα το ραδιόφωνο κι έπειτα η τηλεόραση επέδρασαν αρκετά στον πληθυσμό (του οποίου η γλώσσα οπωσδήποτε παραμένει βέβαιη υποδήλωση της περιοχής).

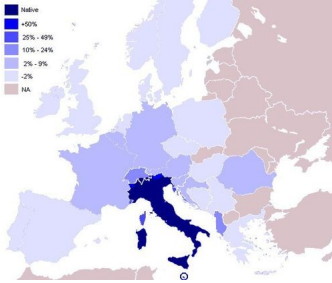
Γλωσσολογικές επιδράσεις

Γένεση και λατινισμοί -πριν την έλευση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας πρώτα έκαναν την εμφάνισή τους οι ούμπριοι και μετά οι ετρούσκοι ,που μιλούσαν στη γλώσσα τους στις περιοχές του βόρειου Λάτιο και της Τοσκάνης. Αν η ετρουσκική γλώσσα σβηνόταν κατά το πέρασμα των αιώνων και τις ρωμαϊκές κτήσεις από τη λατινική τότε, η επιρροή της μπορεί να παρέμενε στο υπόστρωμα της Τοσκάνης, Αλλά η ερώτηση συζητήθηκε ευρέως. Η μαλλιάρη λατινική γλώσσα γίνεται πολύ σύντομα η καθομιλούμενη στην Ιταλία και σε ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης. Δεδομένης της διάρκειας και της ποιότητας της ρωμαϊκής κυριαρχίας στην ήπειρο είναι εύκολο να καταλάβουμε γιατί τα λατινικά είναι η βάση πολλών ευρωπαϊκών γλωσσών .Μετά την πτώση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στη δύση το 476 η Τοσκάνη βλέπει να φτάνουν οι Οστρογότθοι και οι Λογγοβαρδοί(τον 5ο και 6ο αιώνα), Πληθυσμοί προερχόμενοι από το βορρά και την ανατολή. Αυτοί επέδρασαν στη γλώσσα της περιοχής μόνο όσο αφορά το λεξιλόγιο .Τα άλλα χαρακτηριστικά παρέμειναν λίγο πολύ

Συντάχθηκε απο τον/την administrator

Δευτέρα, 03 Ιανουάριος 2011 14:57 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 20 Αύγουστος 2011 17:08

αμετάβλητα. Η διάλεκτος της Τοσκάνης παραμένει η πιο καλοδιατηρημένη και κοντινή στα λατινικά.

Διάχυση της ιταλικής στην Ευρώπη σαν μητρική ή σαν 2η γλώσσα.

Ελληνισμοί - Κατά το πέρασμα των αιώνων η ιταλική γλώσσα δανείστηκε πολυάριθμες λέξεις από άλλες γλώσσες και πολιτισμούς, όπως από τον ελληνικό κόσμο από τον οποίο παράγονται πολλοί επιστημονικοί και θρησκευτικοί όροι, με τους τελευταίους να έρχονται έπειτα από την μετάφραση της βίβλου στην ελληνική γλώσσα τη λεγόμενη Septuaginta μερικές από τις οποίες είναι *angelo*, *chiesa*, *martire* etc.). Από τη βυζαντινή εποχή παράγονται πολλές λέξεις που έχουν σχέση με τη θάλασσα και την φύση (βότανα κτλ) (*galea*, *gondola*, *molo*, *argano*) ο *botanico* (*basilico*, *bambagia*).

Εβραϊσμοί - από την εβραϊκή γλώσσα παράγονται λέξεις που χρησιμοποιούνται στη θρησκεία μας (το χριστιανισμό) όπως *sabato*, *osanna*, *alleluia*, *pasqua* και άλλες όπως *manna*.

Αραβισμοί - Πολυάριθμο το λεξικό που προέρχεται από αραβικές λέξεις μεταξύ των οποίων τα φρούτα και τα λαχανικά (*arancia*, *limone*, *spinaci*, *zucchero*), οι εμπορικοί όροι και οι όροι των αξιωμάτων και των θεσμών (*dogana*, *fondaco*, *magazzino*, *tariffa*, *sultano*, *califfo*, *sceicco*, *ammiraglio*).

Επιστημονικο - όροι (*alchimia*, *alambicco*, *elisir*), Μαθηματικοί όροι (*algebra*, *algoritmo*, *cifra*, *zero*) Και σύγχρονοι όπως *burqa* e *intifada*.

γαλλικισμοί - από τη μεσαιωνική Γαλλία δηλαδή από την επαρχιακή και το γαλατικό κόσμο και από τη τροβαδουρική λυρική προέρχονται πολλοί όροι, π.χ: burro, cugino, giallo, giorno, mangiare, manicaretto, saggio, savio, cavaliere, gonfalone, usbergo, sparviere, levriere, dama, messere, scudiere, lignaggio, liuto, viola, gioiello...;

μετά το μεσαίωνα οι δανεισμοί από τους γάλλους μειώνονται αρκετά για να ξανααυξηθούν κατά την κατοχή της Λομβαρδίας τον 15ο αιώνα(maresciallo, batteria, carabina, ma anche bignè, besciamella, ragù).

Την εποχή του διαφωτισμού και του Ναπολέοντα παγιώνονται, για παράδειγμα rivoluzione, giacobino, complotto, fanatico, ghigliottina, terrorismo. Το 800 εισέρχονται λέξεις όπως : : casseruola, maionese, patè, menù, ristorante, omelette, croissant (cucina); boutique, decolté, plisse, griffe, pret-a-porter, fuseaux (moda); boulevard, toilette, sarcasmo, suicidio, cinema, avanspettacolo, soubrette, boxeur(αγγλικισμός περασμένος από τη γαλλία), chassis.

Γερμανισμοί - Σε μεγάλο μέρος είναι Λογκοβαρδικής ή Γοτθικής καταγωγής είναι μερικοί κοινοί όροι στην ιταλική γλώσσα.

Π.χ: : guerra, zanna, grinfia, stambecco, sapone, vanga, banda, guardia, elmo, albergo, spola, guercio, stanga. μερικοί όροι είναι δανεισμένοι από τις σκανδιναβικές χώρες π.χ η λέξη renna.